

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ και ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Αγαπητοί Χριστιανοί,

Παρακολουθήσαμε σήμερα τόν Χριστό νά θεραπεύει τόν ἐκ γενετῆς τυφλό μέ μιά κίνηση, πού θυμίζει ουσιαστικά τήν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό. Ὁ Θεός εἶναι ὁ δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι Ἐκεῖνος πού δέν μπορεῖ ἀπλά μόνο νά θεραπεύσει τήν ἀσθένεια τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἀλλά εἶναι Ἐκεῖνος πού δημιούργησε καί μπορεῖ νά ξαναδημιουργήσει τό πλάσμα Του.

Ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Του. Χάρη στήν προσωπική καί ἄμεση αὐτή πράξη τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος κατέχει μέσα του ἔμφυτη τήν ἰδέα τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ Θεός εἶναι «Θεός τῆς δόξης». Ἡ δόξα αὐτή ἐκλάμπει προαιώνια ἀπό τήν φύση Του, συνοδεύει τό Ὄνομά Του καί περιβάλλει τά ἔργα Του. Εἶναι ἡ δημιουργική ἐνέργεια καί ἡ ἀποκάλυψή Του. Ἄν ὁ Θεός δέν εἶχε θελήσει «πρό καταβολῆς κόσμου» νά δημιουργήσει τόν ἄνθρωπο καί νά τόν καταστήσει μέτοχο καί κοινωνό τῆς τελειότητος καί τῆς ζωῆς Του, θά παρέμενε γιά τά κτιστά ὄντα ἄγνωστο καί ἀκατανόητο μυστήριο. Δέν ἐπινοήσαμε ἐμεῖς Αὐτόν, ἀλλ' Ἐκεῖνος «εἰς τό εἶναι ἡμᾶς παρήγαγεν».

Στήν Παλαιά Διαθήκη διαβάζουμε ὅτι «ἔπλασεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, χοῦν ἀπό τῆς γῆς, καί ἐνεφύσησεν εἰς τό πρόσωπον αὐτοῦ πνοήν ζωῆς καί ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Αὐτή ἡ δημιουργική πράξη ἐπαναλήφθηκε καί στόν ἐκ γενετῆς τυφλό. «Ἐπτυσσε χαμαί καί ἐποίησε πηλόν ἐκ τοῦ πτύσματος καί ἐπέχρισε τόν πηλόν ἐπί τούς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ». Ὁ Χριστός ὡς ἓνα ἀπό τά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι Θεός καί δημιουργός τῶν ἀνθρώπων, καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ἐνήργησε φανερώνει τό τρόπο τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Τριαδικό Θεό. Στόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη διαβάζουμε «πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδέ ἓν ὃ γέγονεν. Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καί ἡ ζωὴ ἦν τό φῶς τῶν ἀνθρώπων». Καί ὁ ἱερός Θεοφύλακτος παρατηρεῖ ὅτι ὁ Χριστός δέν ἔπλασε μόνο τά μάτια ἢ δέν τά ἀνοιξε ἀλλά «καί τό ὄραν ἐχαρίσατο». Δέν ἦταν οὔτε ὁ πηλός, οὔτε τό νερό τῆς πηγῆς πού ἔκανε τόν τυφλό νά βλέπει ἀλλά «ἢ ἐκ τοῦ στόματος ἐξελθοῦσα δύναμις, αὐτή καί διέπλασε καί ἀνέωξε τούς ὀφθαλμούς αὐτοῦ». Ὁ Θεός λοιπόν δημιουργεῖ τόν ἄνθρωπο καί τόν θέτει σέ προοπτική τελείωσης, ἀφοῦ μέ τήν ἐλευθερία του ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά φτάσει ἀπό τό κατ' εἰκόνα στό καθ' ὁμοίωσιν.

Ὁ ἄνθρωπος μέ τήν διάπραξη τῆς ἁμαρτίας σέ κάθε ἐπίπεδο, ζεῖ τήν ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Θεό καί ἀποκτᾷ γνώση τῆς κολάσεως. Ἡ ἁμαρτία γίνεται νόμος στήν ὑπαρξή του καί εἶναι ἀνάγκη γιά νά μὴν ἀπωλεσθεῖ νά ξαναδημιουργηθεῖ καί νά ξαναγεννηθεῖ μέσα στήν Ἐκκλησία. Τί χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας; «Ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός», γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, καί «ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου» (Α' Ἰω. β' 16). Καλύπτει ἐπίσης τό πνεῦμα τοῦ φόβου καί τῆς γενικῆς ἀπόγνωσης. Στίς συνθήκες τοῦ σύγχρονου κόσμου, θά πεῖ ὁ μακαριστός

γέροντας Σωφρόνιος Σαχάρωφ, ή εμπειρία τής κόλασης είναι πραγματική κατάσταση, κοινή σέ πολλούς ανθρώπους, πού έρχονται συχνά αντιμετώπι με τά τυραννικά οικονομικά αδιέξοδα και τή σύγχυση του νοῦ. Συνέχεται ό άνθρωπος από αυτήν τήν ζοφερή κατάσταση πού τον περιβάλλει και εύκολα αποπηδά από αυτήν, για να βρει αναψυχή, σέ υποκατάστατα πού του προτείνουν τά πάθη του αποξενωμένου από τον Θεό κόσμου. Αυτή ή τάση πού παρατηρείται στίς μέρες μας οδηγεί σέ ολοένα αυξανόμενη αλλοτρίωση και διάχυση.

Η αναδημιουργία του ανθρώπου από αυτή τήν εξουθενωτική κατάσταση πού τον οδήγησε ή άμαρτία γίνεται μέ τήν τήρηση των ευαγγελικών εντολών και διά τής προσευχής τής μετανοίας.

Η προσευχή είναι τό κατ' έξοχήν έργο του πνευματικού ανθρώπου, στό όποιο αναφαίνεται ή αλήθεια τής «κατ' εικόνα και καθ' όμοίωσιν» Θεού δημιουργίας του. Στήν προσευχή πραγματοποιείται ή ένωση του ανθρώπου μέ τον Θεό τόσο στενά ώστε ό άνθρωπος να αντικατοπτρίζει στήν έν σώματι ζωή του, τή θεία τελειότητα και να τήν αντανακλά μιμούμενος τήν ζωή Του. Προσευχή σημαίνει στροφή του ανθρώπου προς τον Θεό, ανάταση του κτιστού για να δεχθεί τήν δωρεά του Άκτίστου. Ο προσευχόμενος άνθρωπος γίνεται ναός του Θεού. Ο Θεός στρέφει πάνω του διηλεκώς τούς όφθαλμούς Του και τήν καρδιά Του και τον σφραγίζει μέ τό όνομά Του. Η άμοιβαία αυτή στροφή του ανθρώπου προς τον Θεό και του Θεού προς τον άνθρωπο, δημιουργεί προσωπική σχέση και κοινωνία μεταξύ τους. Η σχέση αυτή είναι βαθιά και ζωοποιός για τον άνθρωπο.

Η προσευχή γίνεται άτελεύτητη δημιουργία γιατί μέ αυτήν δίνεται στον άνθρωπο τό προνόμιο να γίνει συνεργός Θεού για τήν ολοκλήρωσή του ως προσώπου. Διά μέσου τής προσευχής ή ενέργεια του αληθινού Θεού εισδύει στον άνθρωπο και του παρέχει τήν δύναμη να αγωνιστεί για τήν έκπλήρωση του προορισμού του. Όσο εκτενέστερη είναι ή παραμονή του στήν προσευχή, τόσο μεγαλύτερη είναι και ή απόστασή του σέ ό,τιδήποτε φθείρει ή παρεμποδίζει τό ρεῦμα τής ενέργειάς της.

Τό έργο του άγώνα αυτού, αγαπητοί αδελφοί, είναι γεμάτο σοφία και έμπνευση, κάλλος και μεγαλειό, είναι ύψηλό και δημιουργικό. Σ' αυτό τό έργο μάς καλεί ό Θεός, να δημιουργήσουμε όχι μόνο όφθαλμούς αλλά και καρδιά πού είναι ό «τόπος» όπου καλλιεργείται ή κοινωνία του Θεού μέ τον άνθρωπο, αποκαλύπτεται, ενεργεί και προσεύχεται τό Πνεῦμα του Θεού.